

Sygn. akt I C 1011/14

WYROK

W IMIENIU RZECZPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Anna Ogińska - Łągiewka

Protokolant Kinga Romanowska

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2014 roku w Warszawie

z rozpoznał sprawę

z powództwa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko A. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego A. K. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 4.781,58 (cztery tysiące siedemset osiemdziesiąt jeden 58/100) złotych z odsetkami umownymi w wysokości 4 - krotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od kwoty 3.198,00 złotych od dnia 4 października 2011 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego A. K. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 446,52 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1011/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 grudnia 2013 roku powód (...) Bank (...) S.A. we W. wniósł przeciwko pozwanemu A. K. o zasądzenie kwoty 4.781,58 zł. wraz umownymi odsetkami obliczonymi w stosunku rocznym wg 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 3.198 zł. od dnia 4 października 2011 roku do dnia zapłaty. W uzasadnieniu powód wyjaśnił, iż udzielił pozwanemu limitu kredytowego w dniu 27 października 2009 roku. Pozwany, pomimo wezwań i monitów, nie wywiązał się z obowiązku spłaty należności. W związku z powyższym po upływie terminu całość zadłużenia stała się wymagalna. N kwotę dochodzoną pozwem składają się: należność główna w kwocie 3.198 zł., odsetki za okres od dnia 27 października 2009 roku do dnia 3 października 2011 roku w kwocie 1.217,98 zł., opłaty, prowizje i opłaty za prowadzenie rachunku w kwocie 365,60 zł. oraz dalsze odsetki naliczane od dnia 4 października 2011 roku do dnia zapłaty, obliczone od kwoty 3.198 zł. wg zmiennej stopy procentowej wyznaczonej jako 4-krotność stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, która na dzień (...) wynosi 24% / k. 1-3/.

N rozprawie w dniu 23 czerwca 2014 roku kurator procesowy pozwanego wniósł o oddalenie powództwa oraz przyznanie mu wynagrodzenia / k. 53/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 października 2009 roku w W. pomiędzy (...) Bankiem S.A. we W. a A. K. zawarta została umowa o przyznanie limitu kredytowego Nr (...) i umowa o wydanie i korzystanie z partnerskiej karty kredytowej VISA Castorama Nr (...) k. 10-11/.

Bank (...) S.A. z siedzibą we W. zmienił swoją firmę na (...) S.A. we W. / k. 5-9 – odpis pełny z Rejestru Przedsiębiorców/.

Zgodnie z wyciągiem z ksiąg banku z dnia 3 października 2011 roku, znak (...), stwierdzającym, iż w księgach banku (...) S.A. z siedzibą we W. znajduje się zadłużenie A. K., które na dzień wystawienia wyciągu wynosiło 4.781,58 zł. W wyciągu tym stwierdzono, iż zobowiązanie wynika z umowy o przyznanie limitu kredytowego nr (...) zawartej w dniu 27 października 2009 roku / k. 22/.

Pismem z dnia 10 września 2013 roku (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wezwał A. K. do uregulowania w terminie 14 dni od dnia otrzymania niniejszego wezwania należności wynikającej z umowy zawartej w dniu 27 października 2009 roku. W wezwaniu wyjaśniono, iż na wymagalna należność na dzień 10 września 2013 roku wynosi: tytułu kapitału – 3.198 zł., z tytułu odsetek od kapitału 2.594,49 zł., z tytułu opłat miesięcznych za prowadzenie rachunku – 25 zł., tj. łącznie 6.295,61 zł. / k. 23/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie analizy akt sprawy, na które złożyły się dokumenty wskazane i opisane w treści, nie kwestionowane przez żadną ze stron i co do których autentyczności Sąd nie miał żadnych wątpliwości.

Zebrane dowody stanowiły wystarczającą podstawę do wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie dla wykazania zasadności dochodzonego żądania powód powołał się wyciąg z ksiąg banku z dnia 3 października 2011 roku, znak (...), stwierdzającym, iż w księgach banku (...) S.A. z siedzibą we W. znajduje się zadłużenie A. K., które na dzień wystawienia wyciągu wyniosło 4.781,58 zł.

W myśl przepisu art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U. z 2002 r., Nr 72, poz. 655) księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych.

Powyższy przepis z dniem 5 kwietnia 2011 r. w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, został uznany za niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji RP, wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 r. – sygn. P 7/09 (Dz.U. z 2011, Nr 72, poz. 388). W powołanym wyroku Trybunał Konstytucyjny stwierdził „zgodnie z regulacją art. 244 § 1 k.p.c. szczególną moc dowodową mają tylko dokumenty urzędowe, a więc sporządzone przez organy władzy publicznej oraz inne organy państwowe. Jednoznacznym zamiarem ustawodawcy jest powiązanie na gruncie postępowania cywilnego mocy prawnej dokumentu urzędowego ze sferą władztwa państwowego i realizacji zadań publicznych. Oceniając z tego punktu widzenia charakter banków, należy stwierdzić, że są to osoby prawne uprawnione do wykonywania czynności bankowych (art. 2 prawa bankowego). Definicja legalna czynności bankowych, zawarta w art. 5 prawa bankowego, jednoznacznie wskazuje, że czynności te nie stanowią zadań publicznych. Wykonywane przez banki czynności nie mieszczą się w sferze wykonywania władzy publicznej, a przymiot instytucji zaufania publicznego ma w ich wypadku, jak wskazano w pkt 2.2, wymiar pozaprawny, a zatem w

żaden sposób nie może mieć przełożenia na sferę czysto jurydyczną, jaką jest postępowanie sądowe. W takiej sytuacji Trybunał Konstytucyjny nie znalazł racjonalnego uzasadnienia nadania wyciągom z ksiąg rachunkowych banków mocy dowodowej dokumentów urzędowych, co skutkuje zmianą rozkładu ciężaru dowodu w stosunku do konsumenta, który jedynie korzystał z usług bankowych. Konsekwencją art. 95 ust. 1 prawa bankowego jest uzyskanie przez jedną ze stron stosunku prawnego o charakterze cywilnym, do których należą czynności bankowe, uprzywilejowanej pozycji w ewentualnym sporze sądowym”.

Niemniej jednak powód przedłożył umowę o przyznanie limitu kredytowego z dnia 27 października 2009 roku Nr (...), z której wynikała dochodzona wierzytelność.

Pozwany nie zakwestionował wysokości zadłużenia wobec czego ciężar udowodnienia należności i jej wysokości – zgodnie z przepisem art. 6 k.c. – nie spoczywał na powodzie, zaś przedłożony wyciąg z ksiąg banku należało uznać za wystarczający dla zobrazowania wielkości zadłużenia.

Podsumowując, wobec nie zakwestionowania przez pozwanego istnienia i wysokości wierzytelności, należało uznać, iż przedstawione dokumenty stanowiły wystarczającą podstawę do uwzględnienia powództwa w całości.

W tym stanie rzeczy Sąd na podstawie przepisu art. 353 § 1 k.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 98 kpc.